

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Dead woman walking
© Sharon Bolton, 2017

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2020

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Марија Петровска

Лектор Марија Иванова

Уредник Деана Здравева

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Наумовски - Скопје, 2020

Тираж 1200 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

ЖИВ МРТОВЕЦ

Шерон Болтон

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

На моите пријатели во Илинг,
кои се прекрасни.

1

„Оваа жена - Џесика Лејн - требаше да умре. Единаесет луѓе загинаа во таа несреќа. Не само што Лејн преживеа. Таа избега, таа сè уште е во бегство.“

„Сакам да знам каде оди. Сакам да знам зошто сè уште не контактирала никого. Зошто не бара помош и зошто намерно ја избегнува полицијата.“

„Сакам да знам од кого бега и најмногу од сè, сакам да биде најдена.“

ПРВ ДЕЛ

2

Среда, 20 септември

Балонот висеше во воздухот како превртен божиќен украс, а неговата волшебна сфера на бонбонче совршено се рефлектираше во езерото. На раната светлина, водата сјаеше во боите на зрела праска, бледо златно кон краевите и длабоко, побогато розово во срцето. Немаше ветар. Немаше звук. Дрвјата покрај крајбрежјето престанаа со своето шушкање пред зори и никој од тринаесетте патници во балонот ниту се движеше, ниту пак зборуваше. Се чинеше како светот да го задржува сопствениот здив.

Под нив, до каде што патниците можеа да видат, лежеше огромна, мочуришна земја, обрасната со хедер¹, во Националниот парк Нортамберленд. Хектари трева се брануваа како кожа на огромно, будно животното, потоците блескаа како сребрени змии, а силното изгрејсонце ги запали ритчињата. Пејзажот беше огромен, див и непроменет стотици години, како балонот да се претвори во временска машина која лебдеше назад во времето кога далечниот север на Англија беше дом на уште помалку луѓе отколку што е

¹ Вид од родот Калуна, во семејството од цветни растенија Ерикакае

денес. Не можеа да видат патишта, железнички линии, градови или села.

Но за нив тринаесетмина, светот изгледаше празен.

Корпата беше голема и правоаголна со цел да се доживее поголемо задоволство од летањето и поделена во четири дела, за ограничување на движењето на патниците. Пилотот имаше своја кабина во центарот на правоаголникот. Во една од преградите имаше две жени во своите средни до доцни триесетти години. Едната облечена во црно, а другата во зелено; не си личеа доволно за да бидат близначки, но очигледно беше дека се сестри. Онаа во црно, нежно се издиша, премногу гласно за да биде воздишка, а премногу среќно за да биде офкање.

„Повели и другат.“ Сестрата во зелено се насмеа.

Сестрите го делеа својот простор со сметководител од Данстабл. Неговата сопруга и двата тинејџери беа во нивна непосредна близина. Од другата страна на пилотот се наоѓаа тројца мажи тргнати на планинарење - облечени како семафор, еден во црвена, друг во жолта, трет во зелена водоотпорна јакна - средовечна двојка од Шкотска и новинар во пензија.

Корпата продолжи да се движи во својата бавна, мрзлива спирала додека лебдеа над езерото. Постојаното движење беше едно од најголемите изненадувања од ова искуство, како и чувството на воздухот на оваа надморска височина. Беше поостар и некако посвеж отколку што некогаш можеше да се почувствува долу на земјата. Студен, но не и непријатен какви што знаат да бидат мразните утра. Овој воздух ти ја боцкаше кожата сè до белите дробови.

Жената во зелено, Џесика, се доближи до нејзината сестра чие лице беше побледено, а со рацете го стегаше работ на корпата. Нејзините очи зјапаа надолу кон површината на водата, ококорени од чудење. На Џесика одеднаш ѝ помина најстрашната мисла низ главата. Дека сестра ѝ сака да скокне од балонот.

Малку подоцна, таа ќе сфати дека можеби ќе беше подобро ако и двете скокнеа, дека тие една или две

ужасни секунди соочување со површината на водата немаше да бидат толку лоши. Студеното, задушувачко црnilo можеби ќе ги докрајчеше, но можеби и ќе ги задржеше во живот и ќе ги исфрлеше на брегот. Да скокнеа во тој момент, можеби и двете ќе преживееја.

„Нели е неверојатно?“ рече таа бидејќи од поодамна знаеше дека понекогаш одвлекувањето на вниманието можеше да го спречи несовесното делување на нејзината сестра. „Уживаш ли? Не можам да поверувам дека никогаш порано не сме го направиле ова.“

Изабел се насмевна, но не кажа ништо бидејќи одговорот би бил бесмислен. Јасно беше дека е занесена од целото искуство.

„Прекрасно е, зарем не? Погледни ги оние бои.“

Сè уште немаше одговор, но Џесика го имаше задоволството да види како сестра ѝ ја подигна главата и со сјај во очите ги гледаше дрвјата кои растеа точно покрај водата. Тие беа како дами на бал туркајќи се за простор, а нивните широки фустани се влечеа надолу испреплетувајќи се заедно, сè додека беше невозможно да се определи каде едниот завршил, а другиот започнал. Зад дрвјата, ридовите блескаа како скапоцени метали до недоглед.

„Сега сме над имотот Харкорт.“ Од поаѓањето пилотот беше единствениот кој зборуваше со тон погласен од шепот. „Првичната кука била изградена на височинката право пред нас, но била уништена од пожар кон крајот на деветнаесеттиот век.“

„Не мислите ли дека ни треба малку повеќе висина?“ Пензионираниот новинар со тенка коса и дебела половина се муртеше при брзото приближување на дрвјата.

„Не грижете се, луѓе, сум го правел ова и претходно.“ Црвеносиот пилот Џорди, висок сто и осумдесет сантиметри, благо го попусти горилникот предизвикувајќи краток изблик на пламен. Оние кои беа најблизу до него го почувствуваа бранот на топол воздух над своите глави. „Сакам да останам ниско во овој момент затоа што овие шуми се едни од најдобрите

места во Нортамберленд, каде што можат да се видат црвени верверици и јастреби. Иако, сега е малку доцна во годината за тоа.“

Следеше ненадеен наплив на фотографирање и брзање кон страната на корпата која беше најблиску до шумите. Ниедна од сестрите немаше понесено фотоапарат со себе, па така тие беа првите кои ги здогледаа урнатините на горните делови на куќата како се издигнуваат над крошната од дрвото како неизмиени заби со ужасни наслаги. Сестрата во црно трепереше.

„Куќата од шеснаесеттиот век била изградена тука за одбранбени цели“, рече пилотот кога балонот малку се крена, доволно за да ги пресече врвовите на дрвјата. „Во тоа време, би имале непречен поглед на селото, над осумдесет километри површина. Петнаесет минути до слетување, народе.“

„Што е она? На врвот на широкото дрво со жолто лисје? Како сиво-кафени пердуви.“ Еден од планинарите покажуваше назад кон врвовите на дрвјата и фокусот на вниманието се оддалечи од куќата.

„Да видиме.“ Пилотот го крена двогледот вртејќи се спротивно од правецот во кој одеа.

„Таму долу има некој.“

„Каде? Во шумата?“ Џесика го следеше погледот на сестра ѝ бидејќи нејзиниот вид не беше толку добар. Слухот на Изабел беше исто така подобар, па таа секогаш беше првата која ги ловеше мирисите и умееше да ги открие чудните вкусови во храната. Како таа да беше поостра, попоткована од двете.

„Зад куќата.“

Џесика се поткрена на прсти и преку рамото на сестра ѝ можеше да ги види големите дупки во кровот и разрушените сидови.

„Девојка. Бега.“

Балонот помина над куќата, толку ниско што можеа да се забележат малите перничииња од мов и искршените ќерамиди. Пилотот, расеан во обидот да забележи јастреб, дозволи да се спуштат уште пониско.

„Ене ја.“

Фигура која трчаше брзо како стрела - млада жена, витка и темнокоса, облечена во сина облека која оддаваше впечаток како да доаѓа од Истокот - имаше стигнато до крајниот ѕид од градината.

„Што прави таа?“

Зад нив, другите се обидуваа да го фотографираат јастребот, а новинарот им советуваше како најдобро да се долови дивината. Само двете сестри ја гледаа девојката на земјата. Џесика разгледа наоколу, несигурна дали да ги предупреди останатите или не. Посегна во џебот од јакната и го извади својот телефон.

Долу во градината, од зад низа грмушки, бавно се движеше еден човек. Одозгора, двете сестри можеа да ја забележат неговата куса, но во исто време широка и цврста градба. Носеше огромна кожна јакна, темен шешир и бела кошула. Неговата темна коса се спушташе во кадрици од под капата.

Покрај него трчаше огромен германски овчар.

„Ох.“ Џесика уште повеќе се приближи до сестра си. „Бела, седи мирна, дозволи ми само да...“

Девојката кога го виде мажот, се спушти долу и ги стави рацете над глава.

„Што?“ рече Изабел.

„Не можам да поверувам! Тоа е тој.“

„Кој? Џес, го познаваш ли тој маж?“

„Шон!“ Џесика посегна назад и го фати пилотот за рака. „Мора да го видиш ова.“

„Што е?“ Тој се заврти, а заедно со него и сметководителот.

„Има пушка.“ Синот на сметководителот го забележа парот на земјата, а сега покажуваше кон нешто што изгледаше како да е пушка или сачмарка во левата рака на човекот. Од неговата десна страна имаше огромен камен.

„Ох, мајко мила, има“, рече мајката на тинејџерот. „Што да правиме?“

Тие сè уште гласно шепотеа.

Останатите во корпата го изгубија интересот за јастребот. Девојката на земјата погледна нагоре, го виде балонот и почна да вреска. Човекот, кој уште не ги имаше видено, ниту пак слушнато, високо го крена каменот. Се чинеше како девојката да се обидуваше да се закопа себеси во земјата. Човекот го спушти каменот.

Девојката не вресна повторно. Придушен плач, совршено гласен во зората, се слушна од некој во балонот. Тоа беше единствениот звук кој го испуштија. Сè уште беа под голем стрес. Човекот на земјата се заврти и погледна нагоре, а и неговото куче исто така. Кучето почна да лае. Патниците во балонот видоа како човекот го испушти каменот и ја крена едната рака над главата за да го задржи шеширот на место, додека со другата си го стегаше вратот и се загледа нагоре.

„Ох, мајко мила,“ рече Џесика.

Воздухот завиваше околу нив додека Шон го отвораше вентилот и го попушташе пламенот. Тој им имаше кажано на информативниот состанок дека по секое делување од негова страна ќе следи задоцнување од десет секунди пред балонот да може да се крене како што треба. Изабел веројатно се потсети на истото, зашто таа ја слушна како нежно брои. „Десет, девет...“

Џесика ја вклучи камерата од нејзиниот мобилен телефон и го сликаше човекот на земјата. Тој ја виде како го слика. Некоја секунда зјапаше директно во нејзините очи.

„Осум, седум...“

Човекот на земјата ја префрли пушката во десната рака.

„Спуштете се долу! Сите долу!“ Џесика ја турна сестра ѝ кон работ на корпата и се спушти долу, посегнувајќи наназад за да го повлече и сметководителот за рака. Не можејќи целосно да се свитка бидејќи немаше простор за сите да клекнат во корпата, таа остана со својот поглед прикован за мажот одоздола, а главата ѝ беше опасно изложена.

Неговото куче возбудено трчаше во кругови, лаејќи кон чудната работа што лебдеше во воздухот.

„Шест, пет...“ броеше Изабел.

Џесика мислеше дека можеби се креваат, но по-полека. „Спуштете се,“ се обиде повторно.

Уште еден пламен експлодира нагоре, баш кога човекот на земјата го подигна пиштолот. Звуци на ужасеност одекнаа во зората. Патниците почнаа да врескаат, да викаат еден на друг и на пилотот. Кога сметководителот посегна попреку за да го пикне неговото семејство под работ, корпата почна да се врти, одвлекувајќи им го вниманието на двете сестри од драмата на земјата.

„Четири, три...“ Тие дефинитивно сега се креваа нагоре со забрзано темпо.

„Држете се!“ Шон го палеше огнот по третпат.

„Два, еден...“ Џесика ги броеше секундите во себеси, една по една. Да, сега брзо се качуваа нагоре. Балонот помина преку сидот од градината, добивајќи висина секоја наредна секунда.

„Ох, Фала Му на Бога! - Брзо, кренете нè нагоре - Ох, Боже! Сите, држете ги главите долу.“

Корпата се заниша наназад и таа можеше повторно да ја види градината. Низ еден засводен премин каде порано сигурно висела цврста дрвена врата, човекот на земјата имаше излезо на отворениот простор зад куќата. Џесика го крена телефонот и повторно сликаше. Овој пат направи јасна слика. За жал и тој, во истиот момент, јасно ја држеше на нишан.

„Главите долу! Главите долу!“

Таа немаше поим кој викаше, мислеше дека тоа е веројатно пилотот, но не можеше да се помрдне и не можеше потполно да се свитка под обрачот на корпата. Продолжи да зјапа во мажот со пушката кој го имаше ставено кундакот на рамо, придржувајќи се за сидот.

Нишанеше во неа. Во тоа беше сигурна.

Истрелот - толку гласен и јасен, толку многу близок, беше проследен со неколку секунди шокантна тишина, а по нив тивки мрморења и задушени стенкања. Тинејджерката почна да липа.

Балонот сега се креваше многу брзо, а земјата се смалуваше. Двете фигури, едната свиткана како змија, а другата чекорејќи брзо по стрмнината на земјата како да може да ги фати, стануваа неодредени. Со аголот на окоото, Џесика виде како друга глава се појави над работ. Можеше да го слушне движењето и гребењето по рамката од ратан. Другите патници станаа на нозе. Нејзината сестра ја поттурна, а таа се потпре нанзад дозволувајќи ѝ да се исправи.

„Дали ова навистина се случи? Не можам да поверувам дека ова се случи. Дали сте сите добро? Хелен? Попи? Нејтан? Кажете нешто.“

Човекот на земјата повторно ја крена пушката и корпата се заниша додека луѓето се наведнуваа барајќи засолниште. Овој пат двете сестри останаа каде што беа. Тие беа многу високо сега, веројатно онолку колку што беа на почетокот на патувањето и неколку стотини метри подалеку. Би требало да се безбедни.

„Има ли сигнал тука?“ Новинарот сè уште беше под работ на корпата. „Треба да се јавиме во полиција.“

Џесика веќе го провери телефонот. Ништо. Речиси воопшто и да немаше сигнал во националниот парк. Нортамберленд остана еден од најдалечните, слабо населени и најмалку достапни региони во земјата.

Одново почнаа да се појавуваат глави. Сметководителот, кој им се имаше претставено претходно како Хари, посегна по жена си која со двете раце ги прегрнуваше нивните деца. Луѓето, видно потресени, гледаа надолу во возвишеноста на земјата, уништената куќа и есенската крпеница на шумскиот предел. Езерото, сè уште сјаеше на светлината на зората како отфрлена паричка. Изгледаше како да е многу далеку.

„Сè е во ред. Смирете се сите. Нат, добро ли си? Готово е. Сега сме многу далеку. Повеќе не можам да го видам. Господе, дали навистина го видов ова?“

Џесика можеше да почувствува како тензијата спласнува и како ужасот му го отстапува местото на олеснувањето. Таа повторно го провери телефонот. Долу на земјата имаше жена која не можеше да

побегне. Некој со друг оператор можеби ќе има повеќе среќа. Ја отвори устата за да ги замоли да ги проверат телефоните...

Врескањето ја погоди во главата како со чекан.

Сите патници како еден, се свртеа во правец на звукот. На другата страна од корпата стоеше средовечна жена, наставничка по име Натали. Таа врескаше, а рацете ѝ беа притиснати на лицето. Нејзиниот сопруг ја стегаше за раменици, обидувајќи се да го сврти нејзиното лице кон себе.

Останатите патници го следеа нејзиниот поглед и веднаш видоа дека нешто недостасува. И дека неговото отсуство значеше катастрофа.

Шон, големиот, црвенокос пилот, веќе не стоеше исправен во својата кабина во средината на корпата, со едната рака врз вентилот за пламен, а во другата двогледот. Оние кои беа најблиску се протегнаа да погледнат нанапред, преку работ на корпата, како тој да можеше да се крие некаде каде што тие не можат да го видат. Таткото го повлече синот наназад. Еден од планинарите се сврти, со гадење на лицето.

„Што?“ „Каде е тој“ „Каде отиде?“

Џесика се приближи застанувајќи на прсти, за да погледне преку рамото на сметководителот, а потоа го крена телефонот уште еднаш и почна да слика.

Внатрешноста на кабината на пилотот изгледаше како некој да протресол наоколу канта со црвена боја без капакот на неа. Крв и леплива сива слуз капеше по страните. На дното на корпата, телото на пилотот беше клапнато, а рацете и нозете му беа чудно прекрстени.

Беше застрелан во главата.